

John Ericsson
1803-89

MONITOR

Schillerinstitutets nyhetsbrev i John Ericssons anda årg. 19 nr 3 juni 2008

---

*Det är inte över än:
För ögonblicket finns det nu endast
två presidentkandidater*

Från och med lördagen den 7 juni är det officiellt: det finns nu bara två huvudkandidater i det amerikanska presidentvalet. Eller, kanske inte. De två huvudkandidaterna just nu är senatorerna John McCain, republikan, och Barack Obama, demokrat. Båda kandidaterna har ett temperament som en osäkrad handgranat. Vad gäller McCain är problemet välkänt; vad gäller Obama är problemet med ett stingsligt temperament inte längre dolt. Det är tveksamt om någon av dem faktiskt kommer att bli nominerad. Vissa personer i politikens bakre rum tänker sig något annat, personer som drar i trådarna bakom kulisserna mycket högt upp i världspolitiken. McCain och Obama är politiska schackpjäser på brädet; bakom kulisserna sitter schackspelare som vet hur en bonde kan göras till en drottning.

Nu, medan vi talar, rör sig redan spelarnas händer.

I så fall är det troligt, just nu, att spelet kommer att manipuleras så att valsegern går till en republikansk kandidat som kommer att väljas ut att ta senator McCains plats. Den demokratiska kandidaten som kommer att väljas ut att ta den inom kort misskrediterade Obamas plats kommer troligen att vara dömd på förhand att förlora. I den situationen är det inte kandidaten som bestämmer valutgången, eller den blivande presidentens program, utan schackspelarna, vars politik inte kommer att väljas av någon kandidat.

Det finns en möjlighet att någon annan spelare, en tredje faktor, välter hela schackbrädet över ända.

Under de kommande två månaderna, medan detta skeende sätts i gång, kommer krisen i det internationella finanssystemet att förvärras. Vid juli månads utgång kommer världsläget, liksom läget i USA, att ha förändrats radikalt allteftersom vi närmar oss ettårsdagen av den nu accelererande inflationistiska allmänna finansiella sammanbrottskrisens utbrott i slutet av juli 2007.

Vad du än tror att du vet om hur det kommer att bli, från nyhetsmedierna eller skvallret på finansgatorna, är det nuvarande internationella finans- och valutasystemet redan så gott som förlorat. Bear Sterns fick något som skulle likna en finansiell begravning; nästa stora investmentbank som går omkull har kanske mindre tur. Bakom kulisserna är det detta nu accelererande allmänna fysisk-ekonomiska sammanbrott av det internationella finans- och valutasystemet som upptar tankarna hos dem som är spelarna som planerar att införa ett nytt system.

Varken McCain eller Obama har de kvalifikationer som schackspelarna anser värdefulla. Två månader från nu är båda troligtvis borta ur leken. Det är inte helt säkert att det blir så, men en smart vadslagare skulle inte satsa mycket på att det inte kommer att bli så.

Bland en del personer är dessa spelare som jag hänvisat till fruktade som nästintill allsmåktiga. Jag medger att de är mäktiga; men jag vet att de inte är allsmåktiga.

Inte heller jag är allsmåktig, givetvis, och inte heller allvetande, men jag vet en hel del, och det är min uppgift att dela med mig av det jag vet. Tillsammans har vi en chans att angripa det nuvarande krisläget i flanken; det är bara en chans, men det är det enda som är mödan värt att göra.

*Lyndon LaRouche
6 juni 2008*

Kräv folkomröstning om det nya EU-fördraget!

Sergels Torg i Stockholm är vårt – varje tisdag kl 16–18 – fram till november. Där underrättar och organiserar vi tusentals människor om Lissabonfördraget och lösningen på krisen. Kom du också!

Mat en mänsklig rättighet, ingen vara!

Biobränsle och matspekulation är folkmord

Bara ett stenkast från Colosseum, där kristna för 2000 år sedan kastades som mat till lejonen, har FN:s livsmedels- och jordbruksorgan FAO sitt huvudkontor. På toppmötet som hölls där den 3–5 juni misslyckades världens nationer med att enas om de kortsiktiga och långsiktiga lösningarna på den värsta matkrisen i modern tid som hotar nästan en miljard människor med svält i år och nästa år. Men det är inte slutet på historien.

På FAO-mötet, där fyra medlemmar i LaRouches ungdomsrörelse plus jag själv var närvarande och intervenerade kraftfullt, drogs stridslinjerna upp för hur mänskligheten kan ta sig ur krisen och bygga en bättre värld.

Från Afrika kom ledare väl medvetna om att tillgången till mat är en fråga på liv och död för deras nationer, som t.ex. Senegals president Abdullahi Wade och Egyptens Hosni Mubarak. De mötte ett EU och USA med en helt annan agenda. Efter den första dagens tal och diskussioner hade EU och USA placerat sig i skamvrån genom sitt stöd till användning av livsmedel som biobränsle, ett flagrant ”brott mot mänskligheten”, genom sitt stöd till det brittiska imperiets frihandel, globalisering och finansiell spekulation i energi och livsmedel, som ligger till grund för den här krisen, samt genom sin ovilja att stödja en ny, rättvis ekonomisk världsordning som skulle göra det möjligt att bygga storskaliga infrastrukturprojekt (dammar, kanaler, transporter, modernt jordbruk och industri) framför allt i Afrika.

Det blev inget snack i Rom om smältande isberg och hotade isbjörnar, utan i stället om verkligheten och rätten till mat som en grundläggande mänsklig rättighet. Inget mindre än en ”grön revolution” för Afrikas jordbruk och en ”grön mur” från Dakar till Djibouti för att stoppa Saharas utbredning var vad de afrikanska ledarna ville genomdriva.

Veckorna före konferensen hade LaRoucherörelsen och Schillerinstitutet drivit en massiv internationell kampanj för att fördubbla världens matproduktion genom ett stopp för frihandel, biobränsleproduktion och spekulation i spannmål, och instiftandet av handel direkt mellan stater utan mellanhänder. Ett upprop med dessa krav, skrivet av Schillerinstitutets ordförande Helga Zepp-LaRouche, fick stort stöd från sydamerikanska nationer och från arabländer som Egypten där pressen rapporterade i flera dagar om LaRouches förslag. Samma idéer reflekterades i president Mubaraks tal på FAO-mötet. (Se ”Mänskligheten i existentiell fara! Fördubbla matproduktionen!” på www.larouche.se)

Att hitta stöd för positiva idéer i Afrika är ingen konst. Det stora problemet är att hitta ledare i Europa och USA som är villiga att lyssna på förnuftet och agera för mänsklighetens, inte marknadskrafternas bästa. USA och EU befinner sig i sin största finansiella och ekonomiska kris sedan 1920-talet, på grund av samma vinstdrivna frimarknadspolitik och anti-industriella ideologi som då. Det är samma politik som gör att nationer svälter idag. Men Europa och USA ligger inte långt efter. Tyvärr agerar EU och USA inte längre enligt den sanna kristna människokärleksprincipen *agape*, som lade grunden för Westfaliska freden 1648 och det moderna Europa. *Agape* betyder att den andres fördel är det primära, att det goda du

gör för den andre gör du faktiskt också för dig själv. Inte Adam Smiths brittiska imperieideologi att girighet och egoism hos marknadens aktörer skapar allmän rikedom. Det är vad vår jordbruksminister Eskil Erlandsson och LRF inbillar sig idag, att högre matpriser i världen gynnar svenska bönder och svenskt jordbruk (åt skogen med de svaga och svältande i världen!)

Men mat kan aldrig få betraktas som en vara vilken som helst på marknaden. Mat är en mänsklig rättighet. Alla medel måste mobiliseras för att garantera livsmedelssäkerhet för alla nationer. Maten måste ställas utanför allt tal om ”konkurrens” och ”tillgång och efterfrågan”. Mat är ingen lyxvara. Mat måste alla ha, precis som luft, för att leva.

I det arkeologiska Rom är allting överdrivet stort och imponerande, men inte vackert, precis som det romerska imperiet. Det stora som inte är vackert är ofta långt bort från det goda. Allt som finns kvar av det mäktiga romerska imperiet är sten, sten och återigen massor av sten. Om vi inte vill att vår civilisation slutar som en hög av sten och aska, bör vi här i Europa agera som människor, för andras och för vår egen skull. Det enda som kan göra oss stora är att göra andra lyckliga.

Världen väntar inte längre på att de bankrutta EU och USA skall lösa problemen. Matkrisen har redan satt stopp för den globala marknaden för ris och vete, eftersom forna exportnationer vägrar att sälja. Energikrisen kan få liknande effekter och då kollapsar hela frihandelssystemet och kaos kommer att råda i världen. WTO:s försök att få till stånd ett globalt frihandelsavtal, den s.k. Doharundan, har kört fast. USA:s och Europas finansmarknader och banker är i fritt fall, liksom dollarn. Dessutom har ingen längre någon respekt för varken Bush-administrationen eller EU:s käbblande rövarband.

Andra nationer förbereder sig för något annat än att tigga tjänster från Europa och USA som man har gjort i 30 år nu. Redan nu finns ett intensivt samarbete mellan de eurasiska stormakterna Ryssland, Kina och Indien (den s.k. strategiska triangeln) och mellan dem och Afrika och Sydostasien. Vi har berättat om det kinesisk-sudanesiska samarbetet för att bygga Afrikas största vattendamm, Merrowedammen, och största bevattnade jordbruksprojektet i världen i Sudans Aljazirah-projekt (se www.larouche.se). Även Indien och Japan har inlett liknande storslagna projekt med afrikanska nationer.

I det sammanhanget kan också Sverige och Europa göra stora insatser i Afrika. I stället för planerna från den svenska biobränsle- och bilindustrin, Energimyndigheten och Sida att ta över 400 000 hektar mark i Tanzania för att odla sockerrör för framställning av etanol, skulle Sverige kunna samarbeta med samma land om att använda samma mark till matproduktion. Vi håller på att ta livet av folk för att fylla bränsletankarna här i Sverige. Det är en provokation mot världen.

Ryssland, Indien och Kina har markerat sin vilja att samarbeta med USA och Europa för att öka matproduktionen. Svaret de fått har varit aggressiva krav på fortsatt frihandel, etanolprojekt och matspekulation. Med dessa krav driver USA och EU resten av världen fullständigt mot väggen. Ryssland, Indien och Kina uppfattar denna ondskefulla hungerpolitik som innehållet i Natos och EU:s utvidgningspolitik, d.v.s. att det är detta som Nato och EU vill använda sin militära makt för att genomdriva. I stället för att lösa problemen använder USA och Europa hungerkrisen och alla möjliga andra förevändningar till att destabilisera resten av världen.

Hussein Askary
ordförande
LaRoucherörelsen
i Sverige – EAP
9 juni 2008

Som Lyndon LaRouche har varnat för kan en sådan brittisk geopolitik från Nato- och EU-ländernas sida och reaktionen från Ryssland och Asien bara leda till upptrappning till ett tredje världskrig. LaRouche har därför krävt att USA, i president Franklin D. Roosevelts anda, skall välja ekonomiskt samarbete framför krig och ansluta sig till den ”strategiska triangeln”. Den samlade kraften hos en sådan ”strategisk kvartett” kan ändra hela den globala dagordningen till ”fred genom ekonomisk

utveckling”. Sveriges och Europas tekniska potential kommer, i det sammanhanget, att vara avgörande för utvecklingen.

Det finns ingen anledning att människor skall behöva svälta på vår planet. Vi har alla nödvändiga medel att lösa den här krisen. Vi måste bara hitta tillbaka till *agape*-principen och förstå vem fienden är: den moderna formen av Adam Smiths ”osynliga hand”, nämligen det brittiska imperiets arméer av finansspekulanter i London och på Wall Street.

Frihandelns tid är förbi

Revolten mot den brittiska politiken har börjat

av Helga Zepp-LaRouche

Femtio års utveckling i riktning mot frihandel håller på att rullas tillbaka och vändas till sin motsats, sa den f.d. WTO-chefen Peter Sutherland, nu styrelseordförande i BP, med anledning av vad som nu händer i matkrisens spår.

Fler och fler länder vidtar åtgärder för att öka den egna livsmedelsproduktionen och försöka uppnå livsmedels säkerhet, exportrestriktioner införs och man gör investeringar på områden som går tvärsamt mot alla WTO:s bestämmelser och handelsvillkor.

WTO:s s.k. Doharunda, som skulle cementera den totala avregleringen av världshandeln, och som pågått i sju år, har nu, efter ett sista desperat krismöte i Paris i början av juni, brutit samman och kommer med all sannolikhet att sluta i ett totalt fiasko. WTO-chefen Pascal Lamy ställde in alla fortsatta möten med argumentet att man hittills för varje samtal bara tagit ett steg tillbaka. Det finns de som inte längre ens försöker nå resultat, sa han. EU:s handelskommissionär Peter Mandelson sa att om man inte lyckas få till stånd en WTO-överenskommelse finns ingen spärr kvar mot protektionistiska reaktioner. Och Frankrikes jordbruksminister Michel Barnier fortsätter att, i öppen konfrontation med WTO, försvara EU:s protektionistiska jordbrukspolitik och till och med hålla upp den som en modell för Afrika och Latinamerika.

Allt detta är glädjande nyheter, eftersom det aldrig har varit tydligare än nu – när det globala systemsammanbrottet och en skenande världsvid inflation har skapat en hungerkatastrof av aldrig tidigare skådade mått – att frihandelsläran strider fundamentalt inte bara mot utvecklingsländernas intressen, utan även mot Europas bönders och därmed också mot alla konsumenters intressen.

Att det nyliberala globaliseringssystemet har fjärrat sig ljusår bort från mänsklighetens verkliga behov och bara gynnar en liten spekulantkast visade sig också i resultatet av FAO-mötet i Rom den 3–5 juni. De beslutade åtgärderna var visserligen långtifrån vad som behövs för att lösa hungerkrisen – slutkommunikén lovade ynka 8 miljarder dollar, utan att ens ange hur de ska användas – men slutresultatet var ändå en delseger för mänsklighetens sak, eftersom frihandlarna misslyckades med att få igenom sina planer.

De länder som nu tar lagen i egna händer, för att säkerställa den egna befolkningens överlevnad, gör bara det som den tysk-amerikanske 1800-talsekonomen Friedrich List sa att de mindre utvecklade länderna måste göra, nämligen införa skyddstullar för det egna landets ekonomi så att man får en chans att bygga upp en stark inre marknad och en växande köpkraft hos den egna befolkningen.

1825 reste List till USA och studerade det som han kallade det ”amerikanska systemet”, som var den diametrala motsatsen till det engelska systemet. Han anslöt sig till samma teori

som senare Henry Carey: Källan till all samhällelig rikedom är inte Manchesterliberalismens frihandelsprincip – ”köp billigt och sälj dyrt och riv ner alla handelshinder” – utan blott och bart den ökade produktivitet som kommer av vetenskapliga och teknologiska framsteg. Det enda som verkligen kan öka ett lands rikedom är en ökning av produktiviteten hos hela det landets arbetskraft.

Det som List anklagade Adam Smiths brittiska system för gäller precis lika mycket de nutida frihandelsförespråkarna, nämligen att det bara var till för export, för att hindra de utvecklade ekonomierna från att bygga upp sin egen produktionsförmåga, samtidigt som det brittiska manufakturväsendet alltid skyddades av staten från utländsk konkurrens. På samma sätt har Storbritannien i dag tvingat på Kontinentaleuropa Maastrichtmonstret och euron, och enligt *Daily Telegraphs* Ambrose Evans-Pritchard fått Bryssel att föra en till 100 procent brittisk politik, samtidigt som man själv står utanför Maastrichtfördragets tvångströja.

Den 3 november 1827 skrev List i Philadelphia att amerikanerna äntligen måste begripa ”att Adam Smith med sina böcker inte ville upplysa nationerna, utan förvillade dem till gagn för sitt eget land”. Detsamma gäller för frihandlarnas argument. Frihandeln är inte så fri när exempelvis 90 procent av jordbruksproduktionen är i händerna på fem megakarteller. Och den ”anpassade tekniken” är mindre anpassad för människorna i utvecklingsländerna är för underutvecklingens eviga fortbestånd. Med den ”hållbara utvecklingen” ska de nuvarande orättvisorna permanentas.

Eurasien går i bräschen

Men lika rätt som Rysslands nye president Medvedej hade när han sa vid sitt första besök i Berlin, att Nato och dess östutvidgning är otidsenlig, så gäller det också WTO och hela den brittisk-imperialistiska frihandelsläran. Ryssland, Kina, Indien och allt fler utvecklingsländer drar sina egna slutsatser av globaliserings fiasko.

Den strategiskt viktigaste förskjutningen som sker i världspolitikens just nu är utan tvivel uppgraderingen av det strategiska partnerskapet mellan Ryssland, Kina och Indien, som dessa tre staters utrikesministrar beslutade om vid ett möte i Jekaterinburg den 15 maj.

Bakom stärkandet av denna ”strategiska triangel” står dessa tre nationers bedömning att den brittiska imperiefraktionen är ute efter att isolera dem, för att sedan kunna destabilisera och knäcka dem, var och en för sig. Till den bilden hör kampanjen som London länge har fört mot Putin, likaväl som kampanjen mot Kina runt Dalai lama eller uigurererna i Xinjiang. Tillsammans representerar dessa tre stater inte bara en dryg tredjedel av mänskligheten med den snabbaste ekonomiska tillväxten; de uppvisar också en fast beslutsamhet att

gemensamt verka för en ny internationell ordning.

Som nyttillträdd president gjorde Medvedev följdriktigt sin första utlandsresa till Kazachstan och Kina, där ett omfattande samarbete stod på dagordningen, ett samarbete som, enligt den indiske f.d. utrikesministern Salman Haidar, också kommer att utsträckas till att omfatta den fulla potentialen i förbindelserna mellan Indien, Ryssland och Kina.

Innan dess hade Putin på en jordbrukskonferens i Jessentuki den 19 maj förklarat att livsmedelssäkerhet, stabila priser och utveckling av den agro-industriella sektorn är högsta prioritet för hans regering. Ryssland har inte bara förutsättningar att bli självförsörjande, man kan också exportera och bli en branschjätte på den internationella livsmedelsmarknaden, sa han. Både Putin och jordbruksminister Gordejev gjorde klart på denna konferens att Ryssland, som i dag på grund av 1990-talets chockterapi måste importera runt 40 procent av sin mat, kommer att sätta in alla subventioner och protektionistiska åtgärder som behövs för att nå detta mål, utan hänsyn till några WTO-bestämmelser.

Putin sa att prisinflationen på världsmarknaden har gjort att jordbruket har hamnat högst upp på dagordningen för hans regering, eftersom det har så stor betydelse för läget i Ryssland, och att det är något som framför allt de fattigaste samhällsskikten har fått känna av. Han satte upp fem mål för det ryska jordbruket: 1. Större skördar med hjälp av utökad åkerareal och högre avkastning, 2. Förbättrad teknisk utrustning inom jordbruket och livsmedelsindustrin med hjälp av långfristiga krediter, 3. Prisstabilitet med hjälp av antimonopolagstiftning

och subventioner, 4. Riskhantering och 5. Permanent bevakning av livsmedelsmarknaden och automatiska regleringar med hjälp av import- och exporttullar. Putin sa också att man skulle se över de ryska handelsavtalen gällande jordbruket för att se om de gynnar Rysslands intressen.

Nytt Bretton Woods måste upp på dagordningen

Frågan är om de europeiska regeringarna har tillräckligt med intelligens och moralisk integritet för att följa Rysslands exempel. Striden mellan frihandelsförespråkarna på den ena sidan, och försvararna av det allmänna bästa och livsmedelssäkerhet på den andra, är den allra viktigaste konflikten i dag, som kommer att bestämma vilken framtid civilisationen går till mötes.

Under de närmast följande månaderna kommer den internationella finanskrisen att dramatiskt förvärras. De programpunkter som inte kunde lösas på FAO-mötet i Rom kommer att fortsätta diskuteras i andra sammanhang. Senast vid FN:s generalförsamling i september måste frågan om en ny, rättvis ekonomisk världsordning, ett Nytt Bretton Woods-system och en ny New Deal för världsekonomin upp på den internationella dagordningen. Det är verkligen på tiden att den politiska och ekonomiska ordningen på den här planeten bringas i samklang med skapelseordningen, det fysiska universums lagar och människans värdighet som denna skapelses krona.

Artikeln är en bearbetning och sammanställning av artiklar skrivna 24 maj och 6 juni 2008

Göran Persson gör något bra: Kräver global finanskonferens!

● I ett uppseendeväckande utspel vänder sig en grupp europeiska f.d. toppolitiker till EU:s ordförandeskap och EU-kommissionen. Man varnar för att det globala finanssystemets systemsammanbrott, som faktiskt förutsågs av "framsynta människor", nu hotar att leda till ökande fattigdom, stater som bryter samman, folkomflyttningar och ännu fler väpnade konflikter. Man konstaterar att enorma mängder "fiktivt kapital" (!) har ackumulerats inom finansvärlden, men att det har lett till mycket små förbättringar för mänskligheten. Som omedelbar åtgärd föreslår man bildandet av en Europeisk Kriskommitté och sammankallandet av en Global Finanskonferens för att "ompröva" regelverket för det internationella finanssystemet och den världsekonomiska ordningen.

Initiativtagare till det öppna brevet är den danske f.d. statsministern Poul Nyrup Rasmussen, som nu leder den socialistiska gruppen i Europaparlamentet. Brevet har undertecknats av sju f.d. regeringschefer, fem f.d. finansministrar och två f.d. EU-kommissionsordföranden, däribland Jacques Delors, Michel Rocard, Helmut Schmidt och Göran Persson.

Den skarpa tonen i brevet är uppseendeväckande, men mest uppseendeväckande är att detta utspel inte fått något som helst genomslag i nyhetsmedierna. I Sverige har det helt förtigits.

Helga Zepp-LaRouche välkomnade utspelet som en ansvarsfull reaktion på den världsvida krisen. Hon framhöll att "Även om det inte sägs rent ut så speglar den ovanligt skarpa tonen i brevet en medvetenhet hos undertecknarna om det direkta hotet om en ny fascism: 'När allt är till salu upplöses den sociala sammanhållningen och systemet bryter samman'."

Hon påpekade att även om de f.d. toppolitikerna inte talar explicit om en ny Bretton Woods-konferens "så speglar hela

andan i brevet LaRoucherörelsens mångåriga internationella kampanj för just en sådan konferens." Den enda framsynta person som inte bara förutsett krisen utan också lagt fram lösningen i form av ett Nytt Bretton Woods, är ju LaRouche.

Det "fiktiva kapitalet" måste lyftas ut ur systemet, och ekonomin måste återigen inriktas på att långsiktigt säkra mänsklighetens existens. "Uppenbarligen har en del av etablissemanget börjat fatta det nu." Helga Zepp-LaRouche konstaterade också att utspelet är "ett tyst medgivande av att hela uppbygget på det nya EU-fördraget, med sin cementering av den nyliberala politiken, är ett sänke."

Även om utspelet helt förtegs i svenska medier kom reaktionen snabbt från det brittiska imperiets megafon Ambrose Evans-Pritchard, som skrev i *Daily Telegraph* att "den dundrande texten" var det tydligaste tecknet hittills på en europavid kampanj för införandet av en "superregulator" med uppgift att skydda medborgarna från den moderna kapitalismens "samhällsrisker". Det skulle reducera de brittiska finansmyndigheterna till "en regional filial" och innebära "ett allvarligt hot mot Londons City"! Evans-Pritchard säger alltså rent ut att varje inskränkning av rovdjurskapitalismen till skydd för medborgarna innebär ett hot mot London och dess anspråk som det brittiska imperiets oinskränkta högkvarter.

Säkert stör det också frihandelsförespråkarna att den "dundrande texten" publiceras precis när WTO försöker få igenom sitt globala frihandelsavtal och tillsammans med EU utplåna de sista resterna av skyddet för den fysiska produktionen och medborgarnas allmänna bästa. Det sista de vill ha är en ny debatt om destruktiva finansspekulanter och giriga riskkapitalbolag, nu understödd av 16 europeiska f.d. toppolitiker.

*****

Fysisk ekonomi

Bilaga till Schillerinstitutets nyhetsbrev Monitor

juni 2008

Biobränsle: Vem betalar notan?

Scania är fortfarande världens enda tillverkare av etanolbussar. Det började redan för 15 år sedan då Scania gjorde om sin dieselmotor till att drivas med E95 – 95 procent etanol och resterande 5 procent en tillsats för tändförbättring och, för att ingen skall dricka det, kräkmedel. En av Mo och Domsjös gamla fabriker, som tillverkat etanol som en biprodukt ur papperstillverkningen, tog hand om bränsleleveranserna. Företaget heter Svensk Etanolkemi AB, SEKAB, och har tagit ledningen i att försörja hela norra Europa med etanol. Samtidigt är det SEKAB som tillverkar tändförbättrartillsatsen.

I dag sköter SEKAB 40 procent av importen av brasiliansk etanol till Europa. Av etanolproduktionen i världen står Brasilien och USA för nästan hälften var. I USA används framför allt majs, som skulle kunna räcka till att livnära 130 miljoner människor om det inte brändes upp. (Se förra numret av *Fysisk ekonomi*.) I Brasilien är det sockerrör som är råvaran och en stor del av ”miljövinsten” består i att arbetet till 80 procent sker manuellt, till slavarbetarlöner, och inte med maskiner som skulle bränna bensin och olja. Dessutom skulle både sockerrör och alternativ odling kunna försörja ytterligare drygt hundra miljoner människor med mat.

Denna svensk-brasilianska förbindelse går tillbaka mer än hundra år i tiden, till den tid då svenska storföretag hjälpte till att industrialisera Brasilien med stora fabriker som tillverkade för alla de svenska verkstadsföretagen. Scania har således sedan länge en stor fabrik i Sao Paulo, där staden just lanserat ett stort etanolbussprojekt med en brasiliansk tillverkad buss med Scantias motor.

Scania såldes slutgiltigt av familjen Wallenberg till Volkswagen den 3 mars i år. På så sätt har även huvudansvaret för etanolsatsningen dumpats över på tyskarna. Tysklands förbundskansler Angela Merkel borde som utbildad fysiker veta bättre, men när hon besökte en etanolfabrik i Brandenburg gick hon så långt i försvaret av etanolbluffen att hon skyllde de höga matpriserna på att kineserna hade börjat äta mer än ett mål mat om dagen!

Den svenska Wallenbergleda etanolsatsningen har också dragit in de andra biltillverkarna i stora investeringar i biobränslebilar. Både Ford och GM har gjort sina respektive svenska dotterbolag Volvo och Saab till ledande inom sina koncerner för utveckling av biobränslebilar. När reklambladen för biobränsle dräller in genom brevlådan, är det därför alltid de svenska fordonstillverkarna som är tungviktarna från näringslivets sida. Kollapsar etanolbubblan är det frågan om inte delar av svensk bilindustri också följer med i graven.

Som alltid vid sådana här typiska Wallenbergdominerade projekt, där man samverkar med det offentliga, är det skattebetalarna som står för fiolerna. De 500 Scaniabussarna i åtta svenska städer kostar mellan 100 000 och 200 000 kr extra i inköp och 65 000 kr extra per buss i driftkostnader (motsva-

rande 2–3 procent). Dessutom subventionerar staten framför allt själva bränslet, men även alla miljöbilsköp med en premie på 10 000 kr.

På en konferens i Stockholm den 4 juni försökte Ethanol Bus & Truck Initiative ta nästa steg för att sälja ytterligare etanolfordon till Stockholms kommun och andra kommuner. Förutom för bussarna skall etanoldrift även införas för kommunernas lastbilar och genom kontraktsvillkor för fordon ägda av kommunens underleverantörer. Konferensdeltagarna fick förmånen att utanför entrén informeras av LaRouchere-relsens representanter och ta del av Helga Zepp-LaRouches upprop för att fördubbla matproduktionen. När en biltillverkarerepresentant klämdes på pulsen med påpekandet att bilbränslet kunde tillverkas med hjälp av kärnkraft, höll han med och erkände på så sätt att hela etanolsatsningen bara är en dålig kompromiss i miljöns namn.

SEKAB ägs av de kommunalägda energibolagen i Skellefteå, Umeå och Örnsköldsvik, Länsförsäkringar i Västerbotten, OK Ekonomisk förening och EcoDevelopment AB. Dessa företag är i huvudsak politikerstyrda och förmåddes i december förra året att finansiera en stor kapitalinjektion för att finansiera forskning på cellullosabaserad etanol och en stor utlandssatsning. Forskning är alltid bra för det kan komma ut något nyttigt av det, även om idén att bränna upp cellullosan är nästan lika dum som att bränna upp maten, när skogsindustrin lider brist på råvara och skulle kunna skapa så mycket mer värden av cellullosan.

Denna kommunala utlandssatsning är däremot både oerhört äventyrlig och rent omoralisk.

Vad kommunpolitikerna satsar pengarna i är gigantiska projekt i Afrika för att mitt på en svältande kontinent odla råvaror till etanol. Den 22 april kom beskedet att SEKAB slutit avtal med det brasilianska byggföretaget Constran om att uppföra en etanolfabrik i Ghana. Samtidigt har SEKAB avtalat att tio år framåt köpa upp hela odlingen av sockerrör i Tanzania på en areal om 27 000 hektar.

Dessförinnan har SEKAB börjat odla 20 000 hektar och är i färd med att ta över ytterligare 50 000 hektar för odling av sockerrör och durra för etanol. Till år 2011 planeras en första bioetanolfabrik och långsiktigt tänker man ta över 400 000 hektar och bygga fler fabriker i Tanzania och Mozambique. Tanzanias regering har fått stöd av svenska Energimyndigheten och SIDA för att skapa ett särskilt organ för utbyggnaden av detta, men regeringen tvekar och befolkningen blir alltmer orolig för att lämna ifrån sig sin odlingsmark i långa tider.

Vem tjänar då pengar på allt detta? Den internationella etanolindustrins lobbyorganisationer BEST och Biofuels Regions stöds förutom av SEKAB och den svenska fordonsindustrin av Wessex Grain. Det senare är ett gammalt brittiskt spannmålshandlarföretag som också byggt en etanolfabrik i

Somerset i England. Bland detta företags finansärer finns Paul Tudor Jones från Tudor Capital UK, som också är engagerad med ett jättelikt naturreservat i Tanzania. Han är ett exempel på de stora internationella finansbolag som nu med etanolbubblan kan dra in enorma summor till uppköp av mark i Afrika och Latinamerika för ”odling av biobränsle”. Det är t.ex. Black Rock Group i New York och London. En underavdelning till en av spannmålshandelskartellens bolag, Louis Dreyfus, är Calyx Agro som köper tusentals hektar jordbruksmark i Brasilien med pengar från American International Group. Whitebox Advisers är en hedgefond i Minneapolis som köpt stora spannmålssilon från Cargill och ConAgra. Emergent Asset Management, baserad i London, har omfattande planer på att starta plantager i Afrika.

Här pågår en enorm rush där spekulativt kapital satsas i olika biobränsleprojekt. Det är den spannmålsbrist som uppstått när så mycket som tolv procent av världens majs går till biobränsle som har skapat den idealiska situationen för mat-spekulanter. De stigande priserna gör sedan att ännu mer kapital sugas in på denna begränsade marknad och det driver upp priserna ytterligare. Detta kan fortgå ända tills man med politikerbeslut bestämmer sig för att sätta stopp för bubblan. Den matpriskollaps som då kommer kan insiders emellertid också tjäna pengar på. Detta är den mest kallblodiga bankstödspolitiken på århundraden och illustrerar hur desperat konkursmässigt finanssystemet är.

Biobränslen är en fullständigt konstgjord bubbla som miljoner människor kommer att få betala med sina liv, när de inte har råd att skaffa sig mat, och många andra får betala med att bli sittande med fullständigt värdelösa ”miljöinvesteringar”.

Kyrkans politik: Mat som bränsle i stället för till hungrande?

Svenska kyrkan förbereder ett stort klimatmöte mot den ”globala uppvärmningen”. Det är just skrämselkampanjen kring ett påstått klimathot som Al Gore och andra har använt för att förespråka miljöbilar, som drivs på mat (etanol, rapsolja m.m.) vilket gjort att världen kastats in i en global matbrist och skenande matpriser.

I inbjudan till klimatmötet, som kallas Interfaith Climate Summit, skriver ärkebiskop Anders Wejryd att ”För att hejda höjningen av medeltemperaturen behöver utsläppen av växthusgaser minskas radikalt”. I det emotsedda s.k. ”Uppsalamanifestet” vill han ”lyfta fram trostraditionernas ansvar för att hindra den globala uppvärmningen”. I samband med mötet i Uppsala den 28-29 november med cirka 1 500 internationellt kända opinionsbildare från olika trostraditioner skall massor med seminarier hållas och Uppsala domkyrka göras om till ett ”allaktivitetshus”. Manifestet är till sin ”vetenskapliga del” författat av den politiske rådgivaren till förra regeringen och huvudansvarige för Oljekommissionen Stefan Edman.

LaRoucherörelsen i Sverige – EAP har i ett brev till Svenska kyrkans ledning varnat för att ”huvudstupa ge sig i lag med de klimatideologer som startat detta brott mot mänskligheten: att först bränna maten som biobränsle och sedan skylla matbristen på ’överbefolkning’ ... ”

”Med klimatpolitiken är vi tillbaka till samma politik som kolonialismen, att den tredje världen hålls kvar i fattigdom och de rika länderna dominerar världen. Tidigare motiverades dominansen med rasbiologins teser om den vita rasens

överlägsna intelligens och härskarförmåga. Nu motiveras den med klimatargument. Denna politiskt styrda ekologism är lika ondskefull som malthusianismen och rasbiologin. ...”

”Vi ber härmed de ansvariga för Svenska kyrkan att allvarligt ompröva det ensidigt ekologiska upplägget för Interfaith Climate Summit så att inte dagens fria Svenska kyrka när hungerkrisen i höst blivit ännu värre bidrar till att ta de allra fattigastes mat. Svenska kyrkan skall inte hamna i lag med malthusianism och kolonialism, rasbiologi och nazism.”

”Vi föreslår att Svenska kyrkan inte gör den globala uppvärmningen till en trosfråga utan intar en sanningssökande attityd och öppnar, som både KTH och kardinal Renato Maritino gjorde, för de vetenskapsmän och teologer som inte tror på IPCC:s politiska diktat.”

Ärkebiskopens kaplan Ann-Cathrin Jarl svarade på brevet med följande hälsning: ”Tack för dina synpunkter. Som du skriver finns det olika infallsvinklar och vi står fast vid vår.”

Naturvetenskapen i Sverige lider fortfarande av sin omfamning av rasbiologins pseudovetenskap på 1920- och 30-talen. Om Svenska kyrkan på det planerade sättet omfamnar den människoföraktande ekologismen kommer den att skada både sig själv och Nordens kristenhet för årtionden framåt.

Brevet till ärkebiskopen och Svenska kyrkans ledning finns att läsa på www.larouche.se. Klimatmötet beskrivs på www.svenskakyrkan.se.

Sista ordet är inte sagt om klimatmötet, om var och en kontaktar kyrkoledare och präster i alla kyrkor och hjälper till att förhindra detta svensk kristenhets självmål.

Ett ”grönt bälte” genom hela Afrika

I sitt tal på FAO-mötet i Rom beskrev Senegals president Abdoulaye Wade ett ambitiöst projekt som nationerna i Sahel- och Saharaområdet dragit i gång för att odla upp ett grönt bälte som ska bli en mur mot öknarnas utbredning. Det transkontinentala projektet, som kallas The Great Green Wall, den Stora gröna muren, koordineras av Senegal.

President Wade förklarade det på följande sätt:

– Detta projekt går ut på att plantera träd över ett avstånd av 7 000 km, från Dakar till Djibouti, för att upprätta ett 5 km brett bälte tvärs genom öknen, för att stoppa en fortsatt ökenspridning. Genom att återskapa biologisk mångfald planerar vi att ge vår planet en ny ’grön lunga’ och således bidra till kampen mot klimatförändringar

– Vi har redan fastställt den Stora gröna murens sträckning och valt ut trädslag som ska planteras enligt klimatzoner, där varje land som genomkorsas av den Stora muren ansvarar för dess uppbyggnad inom sina gränser.

– Vid sidan av den Stora gröna muren planerar vi att bygga dammar för att fånga upp vatten. Det handlar om att samla upp regnvatten under regnperioden vid den lägsta punkten i varje by, genom att pressa samman marken som en bassäng. Varje år under regnperioden förlorar vi viktiga mängder vatten på grund av avdunstning, infiltration under marknivå eller avrinning ut i havet. Dessa vattensamlingsdammor kan göra det möjligt för bönder på landsbygden att odla mat under hela året, bygga upp fiskodlingar och tillgodose sitt näringsbehov, och till och med exportera handelsträdgårdsprodukter.

Wade noterade att investeringen för att bygga en sådan bassäng ligger på c:a 140 000 USA-dollar. Han påpekade att man har byggt fler än 200 sådana i Senegal och att befolkningen som fått del av detta har fått det bättre.